

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: 4. Del : 1856-82

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "4. Del : 1856-82", i Heiberg, Johanne Luise: *4. Del : 1856-82*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 77. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr07val-shoot-idm139968711095744/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: 4. Del : 1856-82

J. T. SUHRS DØD.

I denne Vinter levede vi nu stille i vort Hjem, omgivet af kjære, trofaste Venner. Døden havde i de sidste Aar berøvet os En og Anden af vor Kreds, og vi levede i Bekymring for, at vi snart skulde føle Savnet af vor mest hengivne Ven, Etatsraad Theodor Sobr, idet vi med Smerte følte, at hans Dage 5
vare talte. Suhrs Byst havde i de sidste to Aar været stærkt angrebet, og vi vidste, at Lægen kun havde ringe Haab om hans Helbredelse. Flera Gange var han paa dennes Opfordring draget Syd paa, i Selskab med sin hengivne Ven, Oberst Tschering, men var altid vendt tilbage, uden at nogen heldig Virkning af Rejsen sporede. Han selv blev mere og mere modfalden og 10
talte ofte om sin Død, som han imødesaa med christelig Tro og Haab. „Naar jeg er død,“ sagde han en Dag til Heiberg og mig, „da er Deres Sommerophold paa Sølyst vel tilende. De veed, jeg eter Godset Bonderup nede ved Ringsted; over Godsets Indtægter har jeg disponeret i mit Testamente. Over Hovedbygningen har jeg derimod endnu ingen Disposition gjort. Den 15
har i flere Aar staaet ubeboet og lider derved, saa at den for Øieblikket formelig er forfalden. Jeg vil nu sætte den fuldstændigt istand, naar De begge ville love mig at benytte denne Bolig med dens store Have til Deres fremtidige Sommerophold, saa længe De leve; — efter Deres Død bliver den da atter til Raadighed for Godsets Eier. Jeg har allerede talt med Mel- 20
dahl, om han vil overtage den hele Reparation og indrette Leiligheden smukt og bekvemt for Dem, og Meldahl lod til at interessere sig for Sagen og lovede mig, at Boligen skulde blive dens nye Behoere værdig. Jeg glæder mig ved Tanken om, at De begge, naar jeg er borte, skulle have en lille Erindring om min Hengivenhed for Dem og den Taknemmelighed, jeg har 25
følt over Deres Venskab for mig.“ Vi bleve begge rørte ved vor blege, syge Vens Ord, og vor Tak bragte ham Tårer i Øinene. Som sædvanligt, naar denne Mand gav, takkede han, som om han var den Modtagende og vi de Ydende. Mig syntes i dette Øieblik, at intet lykkeligere kunde hændes mig. Jeg tænkte jo aldrig paa mere at optage min Stilling ved Theatret; hvad skulde da kunne opfylde mig mere end et saadant Sommerhjem i en skjøn Natur. Jeg faldt formeligt i et Svømmeri ved Tanken om Heibergs og mit 30
Samliv derude og lagde hundredtuss Planer om Livet paa Bonderup.

Den 10de November 1858 havde vi og Mange med os, for hvem Suhr var en Støtte, den store Sorg at miste ham. Jeg undte ham den Hvile, hvortil han i de sidste Aar saa høfligt havde trængt, thi hans Sygdom havde berøvet ham al Livslyst. Suhr var en gudhengiven Mand, der levede i Haabet om et Liv efter dette, et Haab, som jeg vist tror gik i Opfyldelse.

Efter hans Død underrettede Geheimsaad Bang, der var Executor i Suhre
 Bo, os om, at Bestemmelsen med Bonderup Hovedgaard og vor Ret til at bo
 i samme var i fuld Orden i Testamentet. Med udsøgt Høflighed og Færdighed
 udførte Professor Meldahl vore Ønsker til Gaardens Istandsættelse, og Alt
 5 med en Snægh, som ingen Attest behøver. Heibergs Studerevarelse, en prægtig,
 stor Sal, havde han decoreret med astronomiske Emblemmer, til stor
 Glæde for Heiberg. Suhre Brodersøn, Ole Suhr, blev hans Universalarving,
 og han og hans Hustru havde den Venlighed at tilbyde os alle de Meubler,
 som havde staaet i de Værelser, vi plejede at bo om Sommeren paa Sølyst.
 10 for dermed at meublere Værelserne paa Bonderup som en smuk Erholdning
 om vor afdøde Ven. Ole Suhr var et hjertesødt Meeneske, der i meget
 mindede om Onklens noble Personlighed; han og hans Hustru vare Opmærksomheden selv mod Heiberg og mig. I sit Testamente havde Theodor Suhr
 indsat en Del af sine Venner til at nyde et aarligt Legat; mellem disse vare
 15 ogsaa Heiberg og jeg.

I Resten af denne Vinter havde jeg fuldt op at gjøre med at sy Duge og
 Servietter etc., brodere og flere utallige kvindelige Arbejder, der alle ved
 Foraarets Komme skulde smykke Værelserne paa Bonderup, vort andet
 Hjem. Ikke mindre glædede vi os ved det Løfte, som Biskop Martensen, Fru
 og Børn havde givet os, at dele den forete Sommer paa Bonderup med os.
 20 Da Alt var færdigt, blev det omhyggeligt indpakket i Kasser og lagt tilrette,
 hvert til sin Stue, for at lette Arbejdet, naar vi ankom. Dammen i den
 skjøne Bonderuphave var nu bleven forsynet med to prægtige Svane, skjenkede
 mig af en Ven; og til Gartneren Ole, der var os anbefalet som en paa-
 25 lidelig Mand, blev nu alt det Øvrige sendt ud for at opbevares til vor Ankomst.
 Saaledes var da Alt i Orden; men foruden dette hastige Arbejde blev
 min Tid denne Vinter optaget af et andet Arbejde, helt forskjelligt fra dette.

V. N. MARSTRAND.

Alt i flere Aar havde Professor Marstrand ytret det Ønske at male mit
 30 Portrait i Legeanstaltens Stue, men min Tid havde været saa stærkt optaget af
 Theatertjenesten, at der hidtil Intet var blevet af dette Foretagende. Nu, da
 jeg sad stille i mit Hjem og havde Tiden til min Raedighed, indfandt han
 sig pænt med Ønsket herom. „De ved“, sagde han, „hvor ofte jeg i de
 sidste Aar har været beskjæftiget i Tankerne med denne Opgave, men“ —
 35 vedblev han, idet han saac paa mig med sine dybe, kloge Øjne — „jeg har
 paa een Gang ønsket og frygtet for dette Arbejde, thi jeg tilstaar, at det
 vilde saare og bedrove mig dybt, om denne Opgave mislykkedes for